

en hun' schoone vervolgingen verhoogden natuurlijk nog meer de gezelligheid van dat halverwege in den bodem verzonken woud. . . . En zij weêrhielden de dorpelingen dit verlokkende oord ooit te betreden.

Gelijk de benaming reeds doet vermoeden, strekte dat bosch zich uit tot aan de zee.

Die zee en het smalle strand, 't welk beide heerlijkheden scheidde, hoop ik u straks eenigszins uitvoerig te teekenen. Het was zóó smal, dat de scheiding nu en dan geheel wegviel. Alma en Ilma hadden daar niets tegen; want hoe verder 't wáter kwam, des te meer verrassingen liet het achter: reusachtige jacobsschelpen in allerlei kleuren,

wonderlijk schoone harpen en stukgetoeterde kinkhorens. Altijd hoorden, zagen of vonden zij daar iets nieuws. Zij verveelden zich er nooit. Uren lang konden zij bijvoorbeeld de beredderingen gadeslaan en de bepratingen volgen van zich reisvaardig makende trekvogels, en zonder ooit te verlangen plaats te mogen nemen op hun rug. . . . Met hetzelfde onverminderde genot zouden zij aan dat zeestrand, het eene jaar voor, het andere jaar na, te zamen dagelijks hebben kunnen vertoeven,

Grootvader in zijne kleine werkplaats.